



Anders Haahr Rasmussens tale ved Mændenes Internationale Kampdag

Taler

Anders Haahr Rasmussen
Forfatter og journalist

Dato

19. november 2019

Sted

Transmitteret på P1 Morgen

- 1 Da jeg var 20 år gammel, var jeg jomfru, og jeg husker det som pinligt.
Skamfuldt. Jeg gik på college i USA og spillede på skolens fodboldhold, hvor
alle vidste det. Det var mig og en anden, det var almen viden, vi havde ikke været
i seng med en pige. Ikke at jeg følte mig hånet, men status i flokken var alligevel
5 knyttet til det.

- Jeg var lige begyndt at date en 18-årig pige fra skolen, og hun var pæn. Høj og
blond og fra en konservativ familie, så hun havde ingen planer om sex før
ægteskabet. Det havde jeg, og ikke kun fordi jeg var kåd. Det var også for at
10 kunne sige det. For at gutterne skulle vide det. At jeg havde sex. Med hende den
flotte. Jeg kan ikke huske at skamme mig synderligt over, hvordan mine egne
interesser overskyggede min omsorg for hendes.

- Det er meget almindeligt.

- 15 Jeg læser om Mike i bogen "Delt – en bog til unge om digitale sexkrænkelser",
der heller ikke skammer sig. Som 17-årig havde han aldrig haft en pige med
hjemme, sådan som mange af vennerne havde, men til gengæld var han god til at
få piger til at sende ham nøgenbilleder på SnapChat. Dem delte han med sine
20 venner. "Det gav respekt blandt drengene," som han siger.

- Mike og jeg havde det tilfælles, at vi var usikre på os selv. På vores maskulinitet.
På vores plads i mandefællesskabet. Vi følte os lidt truede på vores kønsidentitet.
Og det fik noget nederen frem i os.

- 25 Jeg hører i podcasten Grænseland om unge fyre, der råber møgfisse efter piger i
byen, fordi de er blevet afvist og ikke ved, hvad de skal gøre af deres sårede
følelser. Usikkerhed bliver aggression. Jeg læser forskning om det, der hedder

30 maskulin overkompensation. Når mænd føler sig truet på deres maskulinitet, bliver de mere aggressive, mere risikovillige, homofobiske, sexistiske, de spiser mere kød. Det er nederen for både dem selv og deres omgivelser. Alle taber, når heteromænd føler sig pressede.

35 Traditionelt set har det været patriarkatet, der sørgede for, at mænd ikke kunne udtrykke sårbarhed. Det er en klassisk patriarkalsk dyd, at mænd ikke klynker. Paradoksalt nok er feminisme og postkolonialisme også begyndt at bidrage. Jeg har lige læst et essay af den britiske musiker James Blake. Om hans mangeårige kamp med alvorlig depression. Blake skammer sig, for hvad bilder han sig
40 egentlig ind, sådan et middelklassebarn fra solidt og kærligt hjem, at have det så svært i en verden, der er indrettet til hans fordel. ”Jeg er stadig ikke sikker på, jeg føler mig fuldt ud berettiget til at være deprimeret eller ked af det, eftersom jeg er hvid og cis-kønnet og mand, og livet uden tvivl er lettere for folk som mig end for nogen andre grupper.”

45 Ikke desto mindre nåede Blake helt derud, hvor han ikke længere havde lyst til at leve. Som så mange andre særligt hvide mænd, der ikke har noget sprog til at formulere deres smerte og ingen følelse af, at deres kvaler er valide. For hvem gider at høre på den hvide mands klynk? Skal man virkelig tage det seriøst, når
50 der bliver arrangeret hetero-pride, eller når Søren Espersen kalder MeToo-bevægelsen for terrorisme? Sikkert ikke, men samtidig beretter mandeterapeuter om, at der bliver udbudt ti gange så mange madekurser som for 15 år siden. Og når jeg selv holder foredrag om min bog, ”En fandens mande”, bliver jeg ofte spurgt af kvinder, hvordan de kan få deres mandelige kæreste i tale om de her
55 emner. Hvordan de undgår, at han glider af med nogle korte, høflige svar, de ”rigtige” holdninger. Det er værd at tage seriøst, at mange mænd er bange for at sige, hvad de tænker. At hvis kvinder historisk set har manglet en stemme, så lader det til, at mænd mangler et sprog. Et sprog for tvivl, bekymring og smerte.

60 Så her, på Mændenes Internationale Kampdag, vil jeg skitsere udfordringen for mig og mine homeboys sådan her:

På den ene side at omstille os til en ny virkelighed. På den anden side at gøre det uden at miste os selv uden at blive så truet på egen identitet, at vi blive kontrære.

65 Det er en svær balance. Det kræver tålmodighed og hårdt arbejde. Sikkert ikke kun fra os selv. Vi har brug for hjælp. For al begyndelse er svær. Der er brug for

70 opbakning, så vi slipper for at mænd kanalisere deres kvaler ned i depressionen eller ud i aggressive tilråb. Så der bliver færre unge fyre, der deler nøgenbilleder af deres chatveninder eller, som mig, kæmper for at overtale deres kæreste til noget, hun ikke har lyst til – bare for ikke at være til grin i omklædningsrummet.

God kampdag.

75

Kilde

kvinfo.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

80

Tags

Hyldesttale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anders-haahr-rasmussens-tale-ved-maendenes-internationale-kampdag>

85

90

95

100

105